

LES DONES DE DEBÒ TENEN COS

Sovint pensava que la vista des de la botiga on treballava, Glam, s'assemblava a la que es deu tenir des de dins d'un taüt. Quan travesses l'ala est del centre comercial, l'entrada s'enfonsa com un forat negre entre un estudi fotogràfic infantil i un establiment de parets blanques.

La manca de color és per fer lluir més els vestits. Les clientes se sumeixen en una crisi existencial i llavors, au!, una compra. O almenys això és el que em diu la Gizzy. «El negre», assegura, «ens recorda que som mortals i que la joventut és efímera. A més, no hi ha res que faci destacar més el tafetà rosa que un buit negre de fons.»

En un dels extrems de la botiga hi ha un mirall, amb un marc daurat barroc, que tranquil·lament en deu fer dos com jo. La Gizzy és tan alta que només li cal un petit tamboret per arribar a treure la pols de la part de dalt. És de l'edat de la meva mare, potser una mica més gran, però té una cara estranyament jovenívola i sense arrugues. És pintada els llavis de color préssec mat amb una precisió i una uniformitat que, si la mires gaire estona, t'arribes a marejar. Crec que duu la línia dels ulls tatuada.

La Natalie, la meva companya de feina, diu que la Gizzy regenta aquesta botiga perquè s'aferra a la joventut

perduda –cosa que, de fet, li serveix d'explicació quan qualsevol adult «de debò» actua d'una manera que ella considera estúpida. La Natalie fa rodar els ulls quan la Gizzy està d'esquena i sempre torna els vestits al penja-robes una mica desmanegats, com si haguessin de pagar els plats trencats pel salari bàsic, els postgraus inútils o els préstecs universitaris. I jo li vaig al darrere, allisant les faldilles amb la mà, perquè odio veure-les més arrugades del compte.

Sé la veritat. No perquè sigui especialment observadora, ni res d'això. És només que un dia vaig sentir la Gizzy parlant per telèfon. M'he fixat en la manera que té de passar la mà pels vestits, com detura els dits sobre la pell de la gent. La seva filla se'n va anar, com tantes altres, i ella no hi va poder fer res.

–Aquest el trobo molt bonic –diu la noia de la cabellera llustrosa com la pell d'una foca. Sembla acabada de sortir de les profunditats oceàniques. El vestit és del mateix color que les sabatetes de la Dorothy,¹ i té l'esquena escotada–. Però no vull guanyar-me una mala reputació –mormola sense adreçar-se a ningú en particular. Es posa les mans a la cintura, giravolta i fa un somriure que enlluerna. Per un moment sembla la Jane Russell a *Els senyors prefereixen les rosses*, i després torna a ser la noia de la cabellera marina, i després només una noia.

La seva mare li duu un altre model, aquest cop un de daurat amb reflexos cobalt. És el primer dia de la temporada, i encara hi ha molt per triar: enagos de color blau-verd brillant i mànigues voluminoses i drapades de color rosa fosc, o la sèrie *Bella*, de color d'abella. Vestits amb tall de cua de sirena de color gris trencat, com de mina de

1. Es refereix a les sabates màgiques, fetes de robins, que duu el personatge de Dorothy Gale a *El màgic d'Oz*. (N. de la T.)

sal; faldilles atrompetades de color d'alga vermella; vestidets de princesa de color de fetge moradenc. El model Ophelia, que sembla que estigui sempre humit. O l'Emma Wants a Second Chance, amb aquell to idèntic a la pell de cérvol a l'ombra. El Banshee, estratègicament esfilagarsat, de seda del color de la llet.¹ Les faldilles s'encrespen i s'arris-sen, amb capes de tafetà; n'hi ha d'altres que, en canvi, tenen un caient lleuger, esmunyedis. Els cossets cruixen, recoberts de lluentons de color corall cosits a mà, o tatxonats amb pedretes, o embolicats amb malla de color de vidre marí glaçat, o del color intens de la crema a punta de dia, o del taronja pujat dels melons cantalup quan estan a punt de passar-se. N'hi ha un, fet tot de gotes atzabeja sobre un fons de negra nit, que respira al més mínim moviment. El vestit més car de tots costa més del que guanyo en tres mesos; el més barat en val dos-cents, rebaixat dels quatre-cents inicials perquè té una tira estripada i la mare de la Petra no ha tingut temps de recosir-la.

La Petra és qui s'encarrega de dur els vestits a Glam; la seva mare és una de les nostres proveïdores principals. Darrerament, als treballadors de Sadie's Photo els ha donat per rondar per l'entrada de Glam, espiar les clientes i fer-los comentaris grollers; quan això passa, en Chris, en Casey i tot un assortiment d'imbècils deixen la Petra en pau. Ella sempre duu una gorra de beisbol que li cobreix els cabells, curts i castanys, i unes botes militars cordades ben estretes. Quan tragina els vestits de gasa, que arriben precintats, sembla que estigui lluitant contra un monstre gegantí sortit d'un ball de final de curs –farcit d'enagos i

1. Els noms dels models fan referències a figures femenines literàries, cinematogràfiques i legendàries: Ofèlia, l'enamorada de Hamlet; Emma, la protagonista de la pel·lícula *Emma's Chance*, i la fada Banshee de la mitologia celta.

amb tentacles de pedreria falsa— valent-se només de les mans, i fa pinta de ser el tipus de dona a qui no tocaries la moral així com així. Una vegada que en Casey va sortir a fumar, s’hi va referir com a *bollera*, però em sembla que no té els pebrots de dir-l’hi a la cara.

A mi em posa nerviosa; em desperta aquella mena de nervis que fan salivar massa. Des que vaig començar a treballar a Glam, només hem intercanviat paraules en dues ocasions. La primera va anar així:

—Que vols que et doni un cop de mà?

—No.

I tres setmanes més tard:

—Deu ploure —vaig dir en veure que a la fabulosa criatura feta de vestits de graduació li tremolaven les mans, i que de l’embolcall de plàstic en regalimava aigua.

—Potser si plou prou ens ofegarem tots. Estaria bé, seria tot un canvi.

Està molt maca, quan aflora de sota les piles de tela.

Els primers casos de què es va tenir notícia van arribar en plena crisi. Feia setmanes que ningú no veia les primeres víctimes —les primeres dones— en públic. Molts dels familiars i amics amoïnats que van irrompre als seus pisos es pensaven que hi trobarien cossos inerts.

Crec que el que hi van trobar en realitat va ser pitjor.

Hi ha un vídeo que es va fer viral fa uns quants anys: la gravació domèstica d’un propietari de Cincinnati que duia una càmera per guardar-se les espatlles enregistrant el desnonament d’una inquilina que li devia uns quants mesos de lloguer. A la gravació, l’home va d’una habitació a l’altra, cridant-la, girant la càmera a dreta i a esquerra i fent comentaris graciosets. Pel que sembla, té moltes coses a dir sobre les obres d’art que hi ha, els plats bruts de la pica, el vibrador de la tauleta de nit. Si no hi pares prou

atenció, enmig de tota la facècia gairebé et podria passar per alt el detall més important; però llavors la càmera fa un gir i allà la tenim, al racó més lluminós de l'habitació, amagada per la claror. Va despullada, i intenta tapar-se com pot. Se li veuen els pits a través del braç, es veu la paret a través del tronc. Plora. El somiqueig és tan fluix que la xerrameca del propietari l'havia tapat fins al moment. Però després es fa el silenci i el sents: un plor desconsolat, aterrit.

Ningú no sap què ho provoca. No es transmet per l'aire, ni per contacte sexual. No és ni un virus ni un bacteri –o, si ho és, els científics encara no l'han aconseguit identificar. Al principi tothom en donava la culpa a la indústria de la moda, després deien que tenia a veure amb la generació del mil·lenni i, al final, que era cosa de l'aigua. Però s'han fet tota mena d'anàlisis a l'aigua; s'ha comprovat que les mil·lennistes no són les úniques que es tornen incorpòries i, a més, en principi no sembla que la indústria de la moda n'hagi de treure cap benefici, del fet que les dones desapareguin. No es pot vestir l'aire, el no-res. I no és pas que no ho hagin intentat.

Durant els quinze minuts de pausa que compartim rere la sortida d'emergència, en Chris allarga el cigarro a en Casey. Se'l van passant, ara l'un, ara l'altre, i exhalen el fum fent cercles amb la boca, com si fossin peixos.

–Malucs –diu en Chris–. És això, el que un paio vol. Malucs i un bon tros de carn per poder-lo engrapar bé, saps què vull dir? Què fas, si no pots aferrar-te a res? És com... com...

–Com intentar beure aigua sense got –conclou en Casey.

No deixarà mai de sorprendre'm el lirisme amb què els homes poden descriure què els excita quan foten un clau.

M'ofereixen el cigarro, com sempre, i jo, com sempre, declino l'ofertament.

En Casey l'esclafa contra la paret i el deixa caure; la cendra hi queda enganxada com un refredat mal curat a la gola.

–El que vull dir, vaja –explica en Chris–, és que si mai tinc ganes de cardar amb la puta boira, doncs si de cas ja em trauré la cigala una nit que el cel estigui encapotat.

Em pessigo el múscul que hi ha entre el coll i l'espatlla.

–En canvi, sembla que a alguns païos sí que els agrada això, sí.

–A qui? No en conec cap –replica en Chris. Allarga el braç i m'enfonsa el dit a la clavícula amb un gest ràpid–. Ets dura com una roca.

–Caram, gràcies –li dic, apartant-li la mà.

–Vull dir que ets sòlida.

–Sí, sí, molt bé.

–En canvi, aquelles altres paies... –torna a començar en Chris.

–Collega, t'he explicat mai que un cop vaig fer una foto a una noia que començava a desaparèixer? –l'interromp en Casey. A Sadie's Photo estan especialitzats en retrats infantils, els donen alguna cosa d'attrezzo i els posen aquells diorames horribles de fons: una granja, una caseta dalt d'un arbre, una glorieta al cantó d'un estany que en realitat és fet amb un tros de vidre envoltat de pelfa verda; de vegades, però, també fotografien adolescents i fins i tot parelles d'adults.

En Chris fa que no amb el cap.

–Quan intentava retocar la imatge amb l'ordinador em vaig adonar que hi havia un munt de reflexos estranys, com si la lent de l'objectiu estigués bruta o s'hagués esquarterat. Després hi vaig caure: en realitat el que passava era que veia el que hi havia darrere seu.

–Hòstia, tu. I l’hi vas dir o no?

–Collons, és clar que no. Vaig pensar que ella prou que se’n devia haver adonat tota soleta.

–Ei, tu, dona de pedra. Vens o què?

Quan torno després de la pausa, em trobo la Natalie traient foc pels queixals i caminant enfurismada per dins de la botiga, com un tigre engabiat. La Gizzy fa rodar els ulls quan em veu arribar.

–No sé com és que encara l’aguanto –diu, amb la veu seca–. La Petra vindrà després amb uns quants vestits nous. No deixis que la Natalie s’enganxi amb ningú més.

La Natalie desembolica quatre xiclets, els doblega i se’ls fica a la boca l’un rere l’altre, i es passeja la massa per dins les galtes mentre la mastega, a poc a poc i amb desgana. En Chris i en Casey treuen el cap per la porta, però quan ella els fulmina amb la mirada se’n van de pressa i corrents, com si els hagués escopit àcid.

–Cabrons –remuga–. Tinc un maleït grau en fotografia i no aconsegueixo ni que em donin feina a Sadie’s per fer fotos de nens plorans. Com collons pot ser que aquests dos inútils hi treballin?

Venta una manotada al penjador del primer vestit que enganxa. El polisson blau i bombat tremola, i jo el torno a posar a lloc.

–No t’has parat mai a pensar que les noies que venen aquí, a la botiga, potser no s’adonen que acabaran exactament tan cardades com tu i com jo –diu.

M’engeixo d’espallles, i ella fa volar un altre vestit. Després deixo que s’esbravi per tot el local; jo em quedo quieta al costat del penjador que tinc més a prop, allisant una col·lecció que va d’un vestit verd pastel suau a un altre de dens i pujat com la molsa, i de tant en tant dono un cop d’ull a la porta d’entrada. Aquest vespre els vestits

semblen més tristos que mai, fan pensar més que mai en tot de titelles sense fils. Cantussejo mentre els recol·loco els lluentons mal posats. N'hi ha un de descosit que salta i giravolta en l'aire. M'ajupo i el premo amb la punta del dit per collir-lo; després tibo les vores dels vestits fins que tots es queden a uns dos dits de la moqueta negra que cobreix el terra. Quan alço el cap, veig un parell de botes militars rere un pom florit de faldilles de tots colors.

—Et falta gaire per plegar o què? —em demana la Petra.

Me la quedo mirant una bona estona, amb el lluentó brillant encara a la punta de l'índex i l'escalfor de l'enrojolament enfilant-se'm coll amunt.

—Jo, eh... daixò, plego a les nou.

—Doncs ja ho són.

M'aixeco. La Petra deixa els vestits sobre el taulell, amb cura. La Natalie torna a ser a la caixa enregistradora i ens mira encuriósida.

—Et va bé si tanques tu? —li demano. Fa que sí amb el cap, amb la cella esquerra tan arquejada que gairebé li arriba a la base dels cabells.

Seiem en una tauleta de la zona de restaurants, davant de Glam i de la pista de patinatge sobre gel. El centre comercial acaba de tancar, i a part de treballadors apagant els llums i abaixant sorollosament les persianes de les botigues, no hi ha ningú més.

—Si vols podem fer un cafè o...

Em toca el braç, i una fiblada de plaer se'm dispara del cony a l'estern. Porta un collaret que encara no li havia vist mai: un quars fumats encaixat en un envitricoll de ceps de coure. Té els llavis una mica tallats.

—No suportó el cafè.

—I si...

—Tampoc no ho suportó, això.

La mare de la Petra regenta un motel apartat de l'autopista; se n'ocupa des que el pare va morir, ara fa uns quants anys. Els clients són principalment camioners, m'explica la Petra mentre condueix, és per això que està prou apartat de la carretera. Entre l'accés al recinte i l'edifici, encara lluny, hi ha una tundra de gel gruixuda i bonyeguda, i la furgoneta atrotinada de la Petra hi passa per damunt balancejant-se com una canoa llepada per la marea. A poc a poc ens anem acostant al motel, que s'alça imponent com una casa encantada. A l'edifici ruïnós del costat hi ha un rètol en què primer pampalluguegen tres cops unes lletres, B-A-R, després s'il·luminen del tot i finalment s'apaguen. La Petra condueix amb una sola mà al volant, i amb l'altra em dibuixa un petit cercle sobre la meva.

Aparca en una filera de places buides. Les portes numerades estan tancades, protegint-se del fred, silencioses.

—He d'anar a agafar una clau —diu. Baixa del cotxe, dona la volta fins al meu costat i m'obre la porta—. Vens o què?

A la recepció, una dona grassa vestida amb una camisola de color préssec fa anar una màquina de cosir rere el taulell. Tota ella fa la forma d'un cornet desfent-se: imprecisa, poc definida. La llarga cabellera li vessa pel cap i desapareix esquena avall. L'aire és càlid i flonjo i ple d'un bronzit metàl·lic.

—Ei, mama —diu la Petra. La dona no respon.

La Petra pica amb la mà sobre el mostrador.

—Mama!

La dona de darrere el taulell aixeca un moment el cap i torna a la feina. Somriu sense dir res. Els dits li voleien com abelles sortint del rusc en un dia d'hivern massa calorós: atordits, resoluts, estabornits. Desplaça una peça gruixuda de cotó per la màquina; està fent una vora.

–Qui és aquesta? –pregunta. No aixeca els ulls de la feina.

–És una de les noies de la Gizzy, la del centre comercial –li respon la Petra tot remenant un calaix. En treu una targeta blanca, la fa lliscar per una maquineta grisa i prem tot de pius–. Li donaré uns quants vestits nous perquè se'ls emporti a la botiga.

–Molt bé, nineta.

La Petra es fica la targeta a la butxaca.

–Sortim a fer un volt.

–Molt bé, nineta.

Cardem a l'habitació 246, que és a la part del darrere de l'edifici. Encén el llum, engega el ventilador que hi ha al sostre, sobre el llit, i es treu la samarreta tibant-la per la part de darrere del coll. M'estiro al llit i ella se m'asseu a sobre.

–Ets molt bonica –em diu, directament a la pell.

Em clava amb força la pelvis, i jo gemego. En algun moment, no sé com, el penjoll fred del collaret que duu se'm fica a la boca i em pica contra les dents; ric, i ella també. Se'l treu i el deixa sobre la tauleta de nit; la cadena se li escola entre els dits com si fos sorra. Quan es torna a incorporar, el ventilador li emmarca el cap com un halo lluminós; sembla una marededeu medieval. Hi ha un mirall a l'altre costat de l'habitació, i de tant en tant l'hi veig reflectida.

–Que puc... –comença, i abans que acabi faig que sí amb el cap. Em tapa la boca amb la mà, em queixala el coll i em fica tres dits a dintre. Ric i respiro entretalladament contra el palmell.

M'escorro ràpid i fort, com una ampolla rebotant-se contra una paret de maons. Com si hagués estat esperant que me'n donessin permís.

Després em tapa amb una manta, i ens quedem estirades escoltant el vent.

–Com vas? –em demana, al cap d’una estona.

–Vaig fent –li contesto–. Vull dir que... bé. Tant de bo cada dia de feina acabés així, t’asseguro que no em saltaria ni un sol torn.

–T’agrada treballar allà? –pregunta.

Deixo anar un esbufec, i després no sé com continuar.

–Tan malament? De debò?

–No, vull dir que està bé, suposo –em recullo els cabells en un monyo–. Podria ser pitjor. El que passa és que soc pobra com una rata i no era ben bé això el que volia fer a la vida; però, vaja, hi ha molta gent que ho té pitjor que jo.

–Ets molt curosa amb els vestits –replica.

–És que no m’agrada que la Natalie els tracti com draps bruts, encara que ho faci mig en broma. Em sembla... ai, no ho sé. Poc digne.

La Petra m’escruta amb la mirada.

–Ho sabia. Sabia que te n’havies adonat.

–Adonat de què?

–Au, som-hi.

S’alça i es posa la samarreta, les calces, els pantalons. Triga una estona a cordar-se les botes tan estretes com les duia abans. Jo busco la samarreta per l’habitació; havia quedat entaforada entre el matalàs i el capçal.

La Petra em porta, a través de l’aparcament, cap a la recepció. La seva mare no hi és. Passa cap a darrere del taulell i empeny la porta.

Al principi, la sala em sembla estranyament il·luminada –tota clapejada de punts de llum d’un blau iridescent, com focs follets que juguessin a confondre’ns en un pantà. Els maniquins posen fermes, com un exèrcit sense missió, rodejats de llargues taules cobertes d’un escampall d’agullers, bobines de fil, cistelles de lluentons, granadura i penjolls, una

cinta mètrica enroscada com si fos un cargol, rotlles de tela. La Petra m'agafa la mà i em fa passar enganxada a la paret.

No estem soles. La seva mare va rondant un vestit; al canell hi duu un braçalet per clavar-hi les agulles de cosir. Quan la vista se m'acostuma a la fosca, les llumetes retallen tot de siluetes i m'adono que la sala és plena de dones. Dones com la del vídeo viral, dones translúcides que brillen dèbilment, com pensaments. Es mouen sense rumb, i de tant en tant acoten el cap per mirar-se el cos. N'hi ha una, de posat greu i afligit, que s'està dreta molt a la vora de la mare de la Petra. S'acosta cada cop més al vestit que penja del maniquí. És de color groc mantega, amb la falldilla recollida en petits plecs, com la cortina d'un teatre. S'arrapa a la roba i no es percep cap mena de resistència; és només una sensació lleugera, com la d'un glaçó fonent-se en la calda estival. L'agulla –enfilada amb un fil daurat– lluu mentre la mare de la Petra l'enfonsa ara i adés en la pell de la noia i travessa també la tela.

La noia no xiscla. La mare de la Petra li repunta el braç i el tronc amb unes passades estretes i pulcres; la pell i la tela cosides entre si com els dos costats d'una incisió. M'adono queestic clavant les ungles al braç de la Petra, i que ella m'ho deixa fer.

–Me'n vull anar –li dic, i ella m'estira cap a la sortida.

Tornem a la recepció, del tot il·luminada. Hi ha un cartell en un cavallet que diu «ESMORZAR CONTINENTAL, 6 H - 8 H».

–Què... –assenyalo la porta–. Què coi fa? Què coi fan?

–No ho sabem. –La Petra remena un bol de fruita, n'agafa una taronja i la fa rodar per la mà–. Ma mare sempre ha estat modista. Quan la Gizzy li va proposar de fer vestits per a Glam, ella va dir que sí. Les dones van començar a aparèixer fa uns quants anys, i es posaven entre l'agulla i la tela, com si fos just això el que volguessin.

–I per què creus que ho fan?

–No en tinc ni idea.

–I ella no els ha dit mai que parin?

–Ho ha intentat, però és que continuen venint. Ni tan sols sabem com és que coneixen aquest lloc.

La taronja s'esqueixa i goteja, i una bafarada d'oli cítric flagel·la l'aire.

–I l'hi has explicat mai, a la Gizzy?

–Sí, esclar. Però ella diu que, si són elles les que ens venen a buscar a nosaltres, endavant. A més, aquests vestits tenen molta sortida... es venen més que qualsevol altra cosa que ma mare hagi cosit mai. És com si la gent els busqués precisament per això, sense ser-ne conscient.

Me'n vaig del motel a peu. Camino sobre el gel a poc a poc, i rellisco cada dos per tres. Em giro un moment i veig la silueta de la Petra rere la finestra de la recepció. El fred m'enreda les mans. El cony em palpita, tinc mal de cap i encara noto el gust del seu collaret a la boca. En noto el metall, la pedra. Un cop a la carretera principal, telefono a un taxi.

L'endemà al matí arribo a Glam molt d'hora. No trobo la clau –me la devia deixar al tocador del motel, penso, renegant en veu baixa–, així que m'he d'esperar fins que arribi la Natalie. Un cop entrem a la botiga, deixo que s'encarregui de les tasques matinals, i jo em dedico a revisar els vestits. Cruixen quan els toco amb els dits, i gemeguen als penjadors. Enfonso la cara entre les faldilles i poso bé els cossets amb les mans perquè tinguin prou espai.

Durant la pausa per dinar, deambulo pel centre comercial. Penso en tot el que s'hi ven. Qui hi ha, ficat allà dintre? En un expositor de feltre hi ha una col·lecció de mostres de marcs de fusta, col·locades en forma de ve baixa, l'una sobre l'altra. Es veuen una mica tortes, com si

algú les hagués remenades. A l'aparador d'una botiga de jocs hi ha un tauler d'escacs de vidre i metall –això que es veu en la corba ovalada de la reina i els peons és el reflex dels passavolants, o són cares que miren cap enfora? També hi ha una màquina recreativa per jugar al Pac-Man que s'empassa sempre la xavalla, sembla que a propòsit. Passo per davant de l'entrada massa perfumada d'un JCPenney¹ i m'imagino les clientes destapant pintallavis i desenroscant les barretes de colors, i tot de dones evanescents apilotant-se al voltant del maquillatge, estirant els polzes, provant d'arribar-hi.

M'aturo davant de l'Auntie Anne's² i miro com amassen la pasta, espessa i humitejada. M'imagino tot de criatures, nenes petites translúcides –oi que desapareixen cada cop més joves? O almenys això és el que diuen a les notícies, crec– enfonsant-se dins la massa, i, sí, sí, no és una mà que es recargola, allò d'allà? Un llavi que fa ganyotes? Davant de l'aparador, una noieta demana a la seva mare que li compri un brètzels.

–Susan –la renya la dona–, els brètzels són porqueries. T'engreixaries –i l'arrossega avall.

Quan torno a Glam, una colla d'adolescents entra atropelladament a la botiga. Les noies despengen els vestits dels penja-robes i se'ls emproven descuradament, i ni tan sols es preocupen de tirar bé les cortines perquè no se les vegi vestint-se i desvestint-se. Quan surten dels emproadors, veig les dones evanescents cosides als vestits, amb els dits ben fermats als traus. No tinc clar si és que s'hi aferren amb totes les forces o és que hi estan atrapades; el cruixit i el tremolor de la tela tant podrien ser de joia com de pena. En Chris i en Casey s'estan a la porta de la boti-

1. Cadena nord-americana de roba i cosmètics. (*N. de la T.*)
2. Cadena nord-americana de brètzels. (*N. de la T.*)

ga, rosegant les palletes d'uns refrescos Slurpee.¹ Udolen i fan cridòria, però en cap moment arriben a entrar. Tenen els llavis tacats de blau.

–Aneu a la merda! –Corro cap a l'entrada amb una grapadora a la mà; sentir com em pesa al palmell em reconforta. Estic disposada a llançarls-hi, si convé–. Cardeu el camp d'aquí. Cardeu el camp d'una puta vegada.

–Hòstia –diu en Chris, pestanyejant. Fa un pas enre–. Quina mosca t'ha picat, a tu, ara?

–Ei, Lindsay, estàs molt guapa! –crida en Casey cap a dintre la botiga. Una rossa es gira i somriu, balancejant els malucs com si hi hagués de bressar un nen. Per entre les capes gruixudes de setí s'entreveuen tot d'ulls sense parpelles.

Em tanco al lavabo de la botiga, tot negre, i vomito.

–És que no em puc quedar –li dic a la Gizzy–. De debò que no puc.

Ella sospira.

–Mira –diu–. M'agrada molt com treballes. Ara mateix la situació econòmica és una merda, i a més sé que no tens cap altra oferta de feina. I si almenys et quedes fins a final de temporada? Puc apujar-te una mica el sou i tot.

–És que no puc.

–Però per què no? –m'allarga un mocador de paper, i m'eixugo el nas.

–No puc, de debò.

Se la veu sincerament trista. Agafa un tros de paper de l'escriptori i hi comença a escriure.

–No sé pas si la Natalie durarà gaire, sense tu –diu–. A mi m'agrada, ella.

Deixo anar una riallada sonora.

1. Beguda carbonatada congelada que es ven a les botigues de la cadena d'alimentació, refrescos i drogueria 7-Eleven. (*N. de la T.*)

–Au, vinga. La Natalie és fantàstica, però és un desastre absolut.

–No, no és cap desastre.

–Però si aquest matí li ha dit a una clienta, a la cara, que era un «cony de beata»!

Em mira i torna a sospirar.

–Em fa pensar en la meva filla, alegre com un gínjol. Oi que és absurd? Quina raó més ximple –fa un somriure trist.

–Gizzy, i la teva filla... és aquí? Aquí, a la botiga?

Gira la cara cap al full, acaba d'escriure-hi i me l'allarga.

–Em firmaries això?

Ho faig.

–Rebràs l'última paga per correu postal –diu, i jo asenteixo amb el cap.

–Adeu, petita. Si mai vols recuperar la feina, ja saps on trobar-me –m'agafa la mà un moment i guarda el bolígraf al calaix.

Per l'esclatxa de la porta de l'oficina, que es tanca a poc a poc rere meu, veig que s'ha quedat fitant la paret del fons.

La Petra m'espera al costat del cotxe.

–Et vas descuidar això –m'allarga la clau perduda, i l'hi agafo i me la fico a la butxaca. Li evito la mirada.

–Acabo de deixar la feina –li dic–. Me'n vaig.

Obro la porta del conductor i em deixo caure al seient. Ella entra i se m'asseu al costat.

–Escolta, què vols? –dic.

–T'agrado, oi?

Em grato el coll.

–Sí, suposo que sí.

–Per què no sortim a fer alguna cosa? Aquest cop de debò –recolza una bota sobre la guantera, pesadament–.

Sense dones translúcides. Sense vestits. Només... bé, no ho sé, pellis i menjar i cardar.

M'ho rumio.

–T'ho prometo –diu.

Trobo feina de personal de neteja a la fàbrica de salses local, al torn de nit. El sou és una merda, però no pas pitjor que a Glam; al capdavant totes les feines són iguals. Em trasllado del pis on vivia al motel, perquè m'hi puc estar sense pagar lloguer. No tenen mai totes les habitacions ocupades, i la Petra m'assegura que sa mare no notarà la diferència.

Em passo bona part del dia a la fàbrica, escombrant, fregant, travessant sales immenses en què els efluvis agres del vi de cuina em prenen l'aire dels pulmons. L'olor de la salsa barbaoca que s'hi elabora m'impregna els cabells i la roba. Només molt de tant en tant entrelluco algun altre humà, i m'agrada que sigui així. M'adono que sovint escruto els racons foscos, però de fet, per què haurien de venir-hi, aquí? Tinc por que un dia me'n trobi una intentant-se coure dins del perol de mostassa, però per sort això no passa.

Els mesos s'escolen. Em plantejo apuntar-me a un postgrau, si és que el govern no acaba tancant les universitats, com sembla que s'ha proposat. Ens empassem episodis i episodis de sèries sobre hospitals, mengem fideus *lo mein* i ens fem petons i cardem i dormim en hores intempestives, enganxades l'una a l'altra com jaquetes al penja-robes.

Una nit me la trobo dreta davant del mirall del bany, palpant-se la cara a la llum del fluorescent. Me li apropo per l'esquena i li faig un petó a l'espatlla.

–Ei –dic–. Ostres, perdona, avui sí que faig pudor de bistec. Ara em rento.

Em fico a la dutxa i l'escalfor de l'aigua em fa gemegar de plaer. La cortina fa fressa en descorre's i la Petra entra i se m'acosta, té la pell de gallina. Em posa la mà a la part

de darrere del cap i l'hi deixa fins que se li escalfa; després la fa lliscar fins al meu entrecuix. Amb l'altra m'acarona els cabells i m'empeny contra les rajoles.

Després que m'escorri, se'n va. Quan surto del bany, eixugant-me els cabells, me la trobo estirada al llit amb els braços i les cames oberts, i ho endevino.

–Desaparec –diu. I quan ho diu m'adono que té la pell d'un blanc que tira més a la llet desnatada que a la sencera, i que sembla que hi sigui una miqueta menys. Respira i la impressió s'esvaeix, com si s'hi resistís. Sento com si els peus fossin trapes que s'haguessin esbatanat de cop, i com si les entranyes se'm vessessin del cos. Vull abraçar-la, però tinc por que, si ho faig, se'm desfaci entre els braços.

–No em vull morir –diu.

–No crec que... no estan pas mortes, elles –responc, però l'afirmació sona falsa i en qualsevol cas no soluciona res.

No havia vist mai plorar la Petra, fins ara. Es tapa la cara amb les mans –el contorn dels llavis se li dibuixa, tènuelement, entre els barrots fets de tendons, músculs i ossos. Un calfred li recorre el cos, de cap a peus. La toco, i encara és sòlida. Una roca.

–Uns quants mesos –diu–. Més o menys. O això és el que diuen a les notícies, oi?

Es pessiga el pont del nas, es tiba els lòbuls de les orelles, s'enfonsa els dits a la panxa.

Aquella primera nit només vol que l'abracin, i això és exactament el que faig. Encaixem els cossos i els pressionem l'un contra l'altre, centímetre a centímetre. Es desperta voraç: de menjar, de mi.

Al cap d'uns dies, obro els ulls ben d'hora i la Petra no hi és. Aparto la funda del llit, assalto el bany, descorro

la cortina de la dutxa amb un soroll somort. El fred se m'estén per tot el cos, i reviso els calaixos, l'espai de darrere el televisor, l'interior del radiador. Ni rastre.

El matalàs cruix quan m'hi enfonso amb tot el pes, i just en aquell moment ella compareix per la porta, amb la samarreta xopa de suor i enganxada al cos. S'ajup i descansa els braços sobre els genolls mentre recupera l'alè. Fins que no alça el cap no em veu, tremolosa.

—Merda, merda, merda, em sap molt de greu! —se m'asseu al cantó i li enfonso la cara a l'espatlla, que li fa olor de terra.

—Em pensava que ja havia passat —xiuxiuejo—. Em pensava que te n'havies anat.

—Només és que necessitava sortir a prendre l'aire de bon matí —respon—. Volia notar-me el cos mentre corria.

Em fa un petó.

—Fem alguna cosa aquest vespre, va.

Quan el sol es pon, anem al bar de camioners que hi ha al costat del motel. La cervesa és aigualida i els gots s'entelen i suen. Seiem en una taula plena de dibuixos de caps de guineu i noms de persones gravats sobre la fusta castigada. La Petra ha descobert que, segons com, pot fer-se passar objectes petits a través dels dits; ara juga a travessar-se la mà amb una moneda mentre xarrupem les cerve- ses. Jo no m'ho puc ni mirar.

—Juguem a dards o alguna cosa, au, vinga —dic.

La Petra aixeca els dits i intenta agafar la moneda de vint-i-cinc que ha deixat sobre la taula. Els dits la traves- sen un parell de cops, fins que, a la tercera, sembla que la mà li pampallugueja de nou a l'univers físic i aconsegueix tocar-la. Després la fica per la ranura de la màquina toca- discos. Demano els dards i el cambrer me'ls dona, entafo- rats en una capsa vella de cigars.

Fem torns per llançar-los a la diana. Ni ella ni jo no

som gaire bones, i jo fins i tot en clavo un a la paret. La rialla de la Petra és fosca i líquida.

—No hi he tingut mai gens de traça —li confesso—. De petita, a casa teníem un joc d'aquells de fer punteria en tot de forats, ens l'havia comprat la nostra tia, i el cas és que no vaig aconseguir encertar-la mai. Ni un sol cop. I mira que el vam tenir durant anys i panys, eh? El meu germà trobava que aquell joc de la punyeta era la cosa més divertida del món.

La Petra em fita. Li despunta un somriure molt bonic de la commissura dels llavis, però després desapareix rere un posat abatut i diu:

—La teva família fa pinta de ser maca de pebrots, eh —i la paraula *maca* sona com un tros de vidre esberlat.

Cada pocs dies despenjo el telèfon amb la intenció de parlar amb la família i explicar-los que hi ha dones cosides en vestits i que treballo en una fàbrica i que visc en un motel amb la filla d'una modista que també s'està morint a poc a poc però no ben bé. No me'n surto. L'últim cop que vaig parlar amb la mare li vaig assegurar que estava bé i animada, tot i que vaig acabar confessant-li que havia hagut d'endarrerir el pagament del préstec universitari un altre cop. Vaig inventar-me tot d'històries sobre les clientes que havien vingut a la botiga aquell dia, i devia sonar prou versemblant, perquè la vaig notar alleugerida.

—Sí que és maca, la meva família, sí —li responc—. Potser un dia la coneixes.

—Jo no hi perdria gaire el temps. Desaparec, te'n recordes, oi?

—Cagumdeu, Petra. No parlis així. A mi no em parlis així.

Fa morros i no diu res, i es grata distretament un granel de la galta. S'acaba la cervesa i en demana una altra; els tirs que fa cada cop són menys precisos, més allunyats del

centre de la diana. No m'agrada com desclava els dards del panell —és com si estirés un contrincant per la cua de cavall. Després de la quarta ronda, la mà se li esvaeix a mig beure i el got cau a terra i s'estavella contra els taulons de fusta amb un esclat de vidre i cervesa.

Va cap al panell. Veig com obre i tanca el puny, intentant recuperar-ne la forma, que s'esvaeix. Quan la mà torna a ser sòlida recolza el palmell, pla, contra la paret. Arrenca un dard de la diana i se l'enfonsa al dors, just sota els artells.

Se sent un crit que ve del fons del bar:

—Hòstia santa!

M'obro pas entre les taules i arreplego la Petra, però quan hi arribo ella ja ha tingut temps de clavar-se l'agulla del dard a la mà un parell de cops més. Crida i la sang li regalima pel braç com cintes de l'arbre de maig.¹ Els homes s'aixequen de les cadires i els tamborets; n'hi ha que cauen i retrunyen contra terra. La Petra es retorça, xisclant, i la sang esquitxa les parets com si fos pluja. Un home rabassut amb una gorra negra de beisbol m'ajuda a endur-me-la cap a la porta principal, i des d'allà jo mig la carrego, mig l'arrossego a través de l'aparcament glaçat. Al cap d'uns quants metres la noto del tot blana entre els meus braços i per un segon m'aterreix la idea que estigui tornant a desaparèixer, però no, no, encara és sòlida, només és que està fluixa per l'esgotament i la tossuderia. Rere nostre, un rastre fosc assenyala el camí que hem fet.

1. El *maypole* és un tronc o pal de fusta d'uns quants metres d'alçària que s'adorna amb branques d'arbres, cintes de colors i escuts. S'erigeix a principi de maig com a part d'una festa tradicional pròpia d'Anglaterra, els països escandinaus, Alemanya, Àustria i algunes altres àrees. (*N. de la T.*)

No vol anar a l'hospital. Un cop a l'habitació, li desinfecto la ferida i l'hi embolico amb una bena.

No havíem cardat mai amb tanta ànsia com ho fem durant aquestes setmanes, però ella desapareix més i més, i li costa notar les coses. No s'escorre gaire sovint. S'esvaeix durant períodes de temps cada cop més llargs –un minut, quatre, set–, i cada episodi d'aquests me'n mostra una visió diferent: un esquelet, músculs fibrosos, les formes fosques dels òrgans, res de res. Es desperta somicant, i jo li passo el braç pel tronc, amb força, i l'amoixo tendrament. Per internet circulen rumors diversos sobre les maneres d'alentir la desaparició, i ella se'ls llegeix amb atenció. Per exemple, descobreix un fil de conversa que recomana de fer una dieta rica en ferro, i llavors es dedica a coure prou espinacs per alimentar tota una família nombrosa i els mastega en silenci. N'hi ha un altre que, en canvi, recomana les dutxes gelades, i tot d'una me la trobo tremolosa, amb la pell de gallina, sota la dutxa. Deixa que l'eixugui com si fos una criatura.

Un diumenge que fa bo em diu d'anar d'excursió, i hi anem. Hi ha dies que la primavera s'endinsa fins al fons de la vall, i avui els senders que es perden pel bosc estan ben enfangats. La neu es fon i ens goteja al cap. Seguim un rierol que és quasi com si fos un ésser viu, retorçant-se cabalós i desordenat sobre les pròpies corbes.

Fem una parada en una clariana assolellada i mengem taronges i pollastre fred. A la Petra li ha donat per tractar cada àpat com si fos el darrer, i ara arrenca la pell dels trossos de pollastre i la mastega amb els ulls tancats; després fa el mateix amb la carn, i al final escura bé els ossos abans de llençar-los entre els arbres. Es posa cada grill de taronja a la boca solemnement, com si fos l'eucaristia, i en mossega la polpa. N'aparta les peles com si fossin reveixins, i en acabat se les frega per la pell.

—He estat llegint una mica, aquests dies —diu, entre glopades d'aigua gelada—. Resulta que la gent pensa que les dones translúcides fan aquesta mena de... ai, no sé com dir-ne: terrorisme? El cas és que es fiquen dins dels sistemes elèctrics i foten enlaire servidors i caixers automàtics i màquines de recompte de vots. És com si protestessin —encara s'hi refereix en tercera persona—. M'agrada, això.

Al bosc només se sent la bonior dels insectes i la piuladissa dels ocells. Ens traiem la roba i prenem el sol. M'observo els capcirons dels dits, a contrallum: tot d'halos rosats i ambre al voltant de l'ombra fosca dels ossos.

M'inclino sobre la Petra i li faig un petó al llavi de baix, després al de dalt. A la gola. Li enfonso la mà entre les cuixes.

Al voltant nostre, els minuts caminen lentament com formigues sobre el fang, després cauen rierol avall i el cabal generós se'ls enduu.

Trobem una esglesieta amagada entre els arbres. Els bancs s'hi arreglaren, rígids, i les parets estan recobertes de vitralls de colors. Les nostres passes ressonen sobre el terra de pedra. L'aire és calent, i en caminar aixequem sospirs de pols que s'estenen concèntricament sota la claror.

Ens asseiem en un banc, que espetega amb el nostre pes. La Petra recolza el cap a la meva espatlla.

—Tu creus que les dones translúcides arriben a morir mai?

—Em sembla que no ho sé.

—O que envelleixen?

M'encongeixo d'espatlles i li enfonso el nas entre els cabells.

—Potser en tindrè vint-i-nou per tota l'eternitat.

—Sí, potser sí. I em seguiràs fins que en tingui cent i tu estiguis estupenda i jo, feta una merda.

–Bah, segur que seràs una harpia preciosa. Tindràs una cabana al bosc i correrà la brama que ets una bruixa, però els nens que siguin prou valents per acostar-se't podran sentir les llegendes que els explicaràs. –S'estremeix tan intensament que ho noto a l'esquelet.

De cua d'ull veig que hi ha alguna cosa que es belluga, i m'aixeco. Al vitrall que representa santa Rita de Càssia hi ha una dona evanescent aferrada a l'emplomtat, amb les mans arrapades als llistons com si fos una nena penjant d'un pont en una sorrera, fent-hi tombarelles. Ens mira, balancejant-se amb els talons i travessant el vidre d'un cantó a l'altre com si fos aigua. La Petra també se'n adona, i s'aixeca al meu costat. A la mà hi duu un ciri que algun parroquià va deixar com a exvot.

–Petra, no.

Veig com tensa els músculs del braç, a punt de llançar l'espelma.

–La puc alliberar –diu–. Si trenco el vitrall, la puc alliberar.

–No ho sabem, això.

–No em diguis què he de fer. Que no ets la meva mare, hòstia.

Li agafó el canell amb la mà, amb cura, i enfonso el cap entre els seus cabells.

–T'estimo –responc. És el primer cop que l'hi dic, i la frase té un regust estrany dins la boca: real però no prou madur, com una pera massa verda. Li agafó l'espelma de la mà i me la fico a la butxaca de la jaqueta. Li faig petons a les temples, a les barres. Es gira cap a mi. Per un moment em penso que arrencarà a plorar, però no ho fa.

–Ja t'enyoro.

Li passo la mà per l'esquena, i mentre ho faig m'adono que he vist un flaix dels meus músculs. La panxa se'm

contrau. El pollastre i les taronges protesten i em premen l'esòfag.

–Hauríem d'anar passant –dic–. Aviat serà fosc.

La dona translúcida no deixa de mirar-nos. Somriu. O potser és més aviat una ganyota, el que fa.

Sortim de nou al bosc, com acabades de néixer.

Un cop a l'habitació mirem les notícies, amb els cosos arraulits l'un contra l'altre, banyats per la suau resplendor blava del televisor. Els tertulians s'assenyalen els uns als altres amb el dit, escridassant-se mentre el moderador titubeja i brilla sota els llums del plató. Debaten sobre si ens podem refiar de les dones translúcides, unes dones que no es poden tocar però que trepitgen aquesta terra, cosa que deu voler dir que ens enganyen, que d'una manera o altra ens aixequen la camisa.

–Doncs jo no crec en res que sigui incorpori i que no estigui mort –salta un.

La dona s'esvaeix en ple programa, i el micròfon cau a terra. La càmera es gira sobtadament i enfoca cap a una altra banda.

Abans de ficar-nos al llit, poso el ciri de la capella sobre la tauleta de nit i l'encenc. Titilla d'una manera agradable, i retalla el perfil dels mobles a la paret com si fossin ombres de titelles.

Somio que anem a un restaurant on només serveixen sopa. No sé què triar, i ella riu i remena el plat que ja li han servit. Quan alça la cullera, hi ha una mà gelatinosa i fantasmagòrica enroscada al mànec, i comença a tibar i tibar la dona translúcida cap enfora. Té la boca oberta, com si cridés, però no se sent res.

Em desperto convençuda que la Petra ha sortit a córrer, però tot d'una m'adono que tinc la mà dins la cova

lluminosa del seu pit. M'inclino cap a ella, del tot, i noto que m'hi ofego, com si em fiquessin el cap dins d'un cubell d'aigua. Es desperta i xiscla mentre jo em bellugo per dintre seu.

Al cap d'un minut ens calmem. S'aparta de mi, cap a l'espona del llit. Esperem. Passen set minuts. Deu. Mitja hora.

—És això, doncs? —li pregunto—. Ja està?

No me'n vull anar, però és que ella s'ha girat d'esquena. M'aixeco i només fa que mirar-se les mans.

Al cap de molta estona, diu:

—Ha arribat el moment d'anar-se'n.

Ploro. Em calço les botes; les soles estan més gastades d'un costat que de l'altre perquè camino tort. La contemplo, ara que ja no hi és, i finalment ella també es gira i sé que em veu el cos, prou sòlid perquè la llum el retalli, mentre em moc en la placenta aquosa de l'alba.

Tanco la porta rere meu; soc un sac de nervis intermitent. Aviat jo tampoc no hi seré. Cap de nosaltres sobreviurà fins al final.

Només la meitat dels maniquins de Glam duen vestit; és final de temporada. D'aquí poc penjaran la nova col·lecció, i se n'enduran l'estoc... no sé ben bé on. S'apaguen els llums i la persiana xerrica, a mig abaixar. La Natalie s'ajup per passar-hi i l'abaixa del tot.

S'alça de nou i em veu. Em sembla més prima del que recordava. Em fa un senyal imperceptible amb el cap i després s'endinsa en l'interior cavernós del centre comercial. Subjecto amb força l'antiga clau de la botiga a la mà. La fico dins del pany i hi encaixa; la Gizzy no es va preocupar de canviar-lo. La persiana llisca cap amunt, xerricant. Duc les estisores dentades a la part de darrere dels texans; podria dur-hi una pistola, si em vagués.

Tallo les juntures que les uneixen. Descordo els cossets. Puc veure-les, les dones, despreses dels lligalls, titil·lant davant meu.

–Aneu-vos-en –els demano. Esparraco vores i costures. Els vestits es desfan i semblen més vius que mai, les teles es desfullen i cauen dels maniquins com si fossin pèl·les de plàtan, tota una pila de faldons de color daurat i albercoc i vi–. Aneu-vos-en –els repeteixo. Pampalluguen, quietes.

–Per què no marxeu d’una vegada? –els xisclo–. Digueu alguna cosa!

Però no ho fan.

Estripo el farcit d’un cosset, i una dona se’m queda mirant de fit a fit. Podria ser la filla de la Gizzy. O la Petra, o la Natalie, o ma mare, o fins i tot jo mateixa.

–Que no, collons. Ni tan sols cal que digueu res, només cal que foteu el camp. La porta és oberta. Sisplau.

El raig de llum d’una llanterna zigzagueja per la paret. Sento una veu greu:

–Hola? Que hi ha algú? He avisat la policia.

–Sisplau, aneu-vos-en! –xisclo un cop i un altre, fins i tot quan el vigilant de seguretat m’immobilitza. De la foscor de terra estant, les veig, a totes, dansant al voltant de les clofolles dels vestits amb una llum desmaiada. Però es queden. No se’n van, no se’n aniran mai.